

son propòsit visitant les autoritats i representacions econòmiques del nostre poble per interessar-los a benefici del nostre projecte.

3.r. Divulgar per tots els mitjans imaginables el per què os demana aquest augment de tributació, exposant la necessitat de més llits per a malalts i els deutes crescutíssims que tenen els hospitals avui existents.

4.t. Interessar a les nostres representacions a les Corts i a Senat, perquè demanin aquest projecte de llei, i

5.é. Fer una reglamentació que orienti la manera de portar a cap aquestes millores, de com deu fer-se el repartiment, com i quan deu nomenar-se la Junta central, de com deu fer-se la fiscalització i sobre tot quines garanties deuen tenir el nomenats perquè donin a tothom el màxim de confiança que llurs cabals servirien només per al fi que es recauden.

DR. JOSEP GIRONA TRIUS.

Barcelona. Juny de 1921.

Unió Médico-Farmacèutica de Catalunya (Continuació)

La diferència, doncs, entre ço gastat i ço que ha ingressat és de 12,403'68 pesetes, que es el que hem estalviat, i queda per aquest any un total de 185,897'70 pessetes, com hem dit abans.

D'una nota que hi ha posada en el balanç se'n desprèn que aquest, com tots els anys, queda un remanent de rebuts per a cobrar, que veritablement fa pena haver-ho de dir, figureu-vos que aquest any en queden 161 de trimestrals, 6 de trimestrals, 2 entrades de 50 pessetes i encara hi ha 6 rebuts per a cobrar de 5 pessetes, corresponents a aquella quota extraordinària que es va imposar fà 3 anys, que sumen un total de 2,725 pessetes.

L'any passat ja vàrem cridar l'atenció de tots vosaltres respecte aquest fet que tan poc favor ens fa, i que tan poc bé parla dels socis que es troben en aquest cas, i, francament, valia la pena que això no succeís, ja que no us podeu figurar com dificulten la contabilitat de la nostra Unió.

El Tresorer se'n veu un bull, els cobradors es veuen obligats a fer un sens fi de viatges per a no treuren res, el President ha d'escriure cartes en và, i la Junta, amb molt sentiment, es veu obligada a treure de la nostra companyia als socis que tan malament paguen, i això que és pitjor, que no paguen res, i que fan fer camins en và i produeixen un gasto de segells i de paper que podrien servir per anar augmentant el nostre capital.

Hi ha que diu que això es misèria que passen alguns, en bona hora, que tots no estiguin en la mateixa disposició, que un s'endarrerixin quelcom, és cosa natural en el món, la Junta per això es benèvola i fins

condescendent, es fa càrrec de tot el que pot passar als nostres companys, però tants sembla que no pot ésser, que es trobin tan apurats, que ni puguin pagar les 15 pesetes trimestrals que tan profit els hi han de donar en el dia de demà, i que ni tan solament puguin pagar aquelles 5 pessetes d'augment, que al cap i a la fi, pel seu bé i pel de tots s'imposaren.

Nosaltres, francament, i amb sentiment hem de dir-ho, no creiem que tot sigui penúria, nosaltres creiem que en aquesta qüestió hi ha més que res deixadesa, falta de ganes de fes les coses tal com Déu i els homes manen, i això és el que voldríem que no fos, que se'n convencessin tots de la necessitat de pagar llurs quotes amb puntualitat, i aquesta seria la manera de no retrassar-se, que la contabilitat es pogués portar al dia, i que la Junta no es veiés obligada a treure de quan en quan a algun d'aquests que es fan més reacís al compliment del seu deure i que amb llur desídia o abúlia parcial perjudiquen els altres.

Aquest any mateix s'ha hagut de donar de baixa a algun, i això, senyors, és molt sensible; però és culpa d'ells.

Veurem si aquest any que entrem la Unió estarà més afortunada en aquesta qüestió.

No tot poden ésser bones noves en una Memòria de Secretaria, forçosament ha d'haver-hi la nota trista i desconsoladora, encara que molt natural en una comunitat d'homes, majorment si aquesta és nombrosa. La mort, aquella llei divina, inexorable com totes elles, que és feta igual per a tots, sense exclusivismes de cap mena, aquella llei que no mira sobre qui cau, que les recomanacions ni amistats no hi valen per a res, que no té miraments, ni claudicacions per a ningú, que el mateix fa sentir el seu pes al pobre que al ric, al gran com al petit, al potentat com a l'humil, també aquest any, com tots, s'ha deixat caure sobre nosaltres, encara que sortosament amb no tanta fúria com altres anys, però la suficient perquè notéssim el seu pas per les files de la Unió. Així hem vist com els estimats companys nostres, apreciats consocis i germans en mutualitat, els Drs. Claudi Vives i Aytés, i D. Manel Rebordosa i Muntadas, Apotecaris; D. Estanislau Andreu i Serra, D. Antoni Ayné i Roses, D. Joan Bautista Rosset i Rovira, i D. Josep Obiols i Colomer, Metges, ens han deixat per a sempre més... per a no tornar mai més. La mort se'ls ha endut com el vent s'emporta la pols, i pols se n'és feta d'ells!

Del seu pas per aquesta terra, sols bons records n'han quedat, i la Unió Mèdica Farmacèutica de Catalunya, que reconeix el molt bé que feien a la humanitat i que apreciava llurs bones qualitats com a homes de ciència i com a companys sentint com a pròpia la seva mort, prega a Déu Nostre Senyor perquè els tingui a la seva santa glòria, tot compartint amb llurs famílies el dolor que tanta desgràcia els ocasiona i al recomanar-los cristiana resignació les hi diu, que si elles han perdut un membre estimat i irremplaçable, nosaltres hem perdut, també, un estimat germà amb qui compartíem les nobles tasques de la Mutualitat Mèdica-Farmacèutica. Descansin en pau!